

οὐ πρέποντ' ἀρχαῖς βίου,

βία φερομένων αἰνέσαι πικρόν, φρενῶν

στύγος κρατούση

δακρύω δ' ὑφ' εἰμάτων ματαίοις

δεσποτᾶν τύχαις, κρυφαίοις

πένθεσιν παχνουμένη.

lerus, qui inserto οὐ, hunc in modum interpretatur, *Mihi vero (necessitatem enim ancillarem Dii intulerunt, ex ædibus enim paternis in servilem me conditionem abduxere) æqua pariter et iniqua eorum qui vi agunt, haud convenienter origini vitæ meæ, liberæ scilicet, laudare acerbum est, odium animi prementi.* Quod si πρέποντα sine οὐ recte se habet, idem valet ac δοκοῦντα, quæ placita sunt; sicut apud Eurip. in. Stob. LXII. p. 384. Δούλω γὰρ οὐχ οἶόν τε τᾶληθῆ λέγειν, Εἰ δεσπότησι μὴ πρέποντα τυγχάνει. Sic enim legendum pro τυγχάνοι.

Ibid. Schol. εἴτε δικαίως, εἴτε μὴ. ἐστὶ δὲ παροιμία. Δούλε, δεσποτῶν ἄκουε καὶ δίκαια κᾶδिका. Aristoph. Nub. 99. Λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κᾶδिका. Equit. 256. κεκραγῶς καὶ δίκαια κᾶδिका. Cf. Plut. 233. Menand. ap. Stob. LXII. p. 384. Ἐμοὶ πόλις ἐστὶ, καὶ καταφυγὴ, καὶ νόμος, καὶ τοῦ δικαίου τοῦ τ' ἀδίκου παντὸς κριτῆς, Ὁ δεσπότης πρὸς τοῦτον ἕνα δεῖ ζῆν ἐμέ.

72. ἀρχὰς Ald. ἀρχαὶ Turn. ἀρχαῖς Rob. ex conjectura Sophiani.

73. βία Ald. βία φερομένων, eorum qui violento cursu feruntur. Herodot. VII. 210. ὡς δ' ἐπέπεσον φερόμενοι ἐς τοὺς Ἕλληνας οἱ Μῆδοι, ἐπιπτον πολλοί. Μοχ πικρῶν Ald. Rob. Turn.

74. κρατάση Ald. et mox ὑφειμάτων. In editionibus uno versu legitur, Στύγος κρατούση. δακρύω δ' ὑφ' εἰμάτων. Porson. ad Eurip. Med. 1218. "Δακρύω secundam producit. Obduci quidem potest Æschyl. Choëph. 81. sed eum corruptum puto. Δάκρυ' ὅσσα θέλεις scripsit Theocritus XV. 41." Butlerus conjicit τέγγομαι — δάκρυσι ματαίοις. In initio versus dochmiaci justam quantitatem retinet.

75. ματαίοισι edd. ματαίοις Hermann. Butler. Burn. Schol. ἐπὶ ματαίαις τύχαις. Mallem tamen ματαίας δεσποτᾶν τύχας.

76. δεσπόταν Ald. Rob. Turn. Schol. Cf. 48. ubi f. legendum δεσποτᾶν.

77. παχνουμένην Ald. Turn.

B

genit. consequentia
quasi desferunt
michi prementis acerbum odium

75

ταύτη

δακρύω ὑφ' εἰμάτων

πένθεσιν